

(кубевидни) пострѣйки. На мѣстото дѣто стоѣше гробъ-тъ (мавзолея) за който по горѣ споменѣхми, като се разкопа, намѣрихъ се челоуѣчески кости; тукъ му е тоже мѣстото да спомянемъ и за оная мермерна голѣма плоча, която нѣ видѣхми въ входъ-тъ на черковата отъ къмъ западнѣтъ ѣ странѣ, ѣще въ 1857 год. и за която плоча нѣ сме разказвали въ словото си при първѣ водосвѣтъ, отслуженъ въ тая отъ турска джамія пакъ въ Божій Християнски храмъ преоблѣрната черкова 9-го Марта 1878 година. —

Нѣ казахми тогава че въ 1857 година, когато нѣ разглѣдахми тая тогавашня Турска джамія, видѣхми и една до единъ и половина метръ дълга, много хубава бѣла мермерна плоча, която бѣ поставена въ казаннѣя входъ отгорѣ на земята врѣхъ едно дърво полѣгато. Нѣ прочетохми на нея словата: „Здѣсь почиваетъ рабъ Божій Петръ синъ Ивана Асѣня и проч.“. За голѣма жалость обаче, тая плоча не се намѣри слѣдъ освобожденіето на града Търново. Нѣ спомѣнахми въ казанното си слово, че може бы коститѣ що се виждаха въ черковата, изконани подъ помянатото мѣсто, да сѣ были на тоя Петра сина Асѣнюва, и че гробъ-тъ, за който Шейхъ-тъ ми каза, че е былъ на Махмудъ Фетхи, да не е былъ на тоя Петра Асѣнювъ? Това не може ни да се потвърди, ни да се откажи; освенъ това, г. Д-ръ Иричекъ разказва въ своята исторія (стр. 255) „че въ тая черкова было имало мощи на много свѣтци“, че тѣ сѣ стрували много чудотворни дѣла, че особенно се славили мощитѣ Св. Паріона Моглинскаго, и че въ тая черкова, въ подземнитѣ ѣ изби *сѣ были погребени умрѣли-тъ царие*, и именно: че на онова мѣсто, надъ което бѣ построено турско минаре, е имало гробища.

За удостовѣреніе же че дѣйствително сѣ были погребени въ църквата Св. 40 мъчениковъ Български Царіе, служи и разказъ-тъ на Отца Паисія, който—въ своята Българска Исторія, листъ 63 казва: „че царъ Иванъ Асѣнь II е былъ раненъ въ една битка при Солунъ; и—че той като былъ умрѣлъ тамъ